

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα Πέντε

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Ταξίδι: Η Θεία Σύνδεση των Ιστορικών Οροσήμων

Jeff Pippenger
2024-02-18

Εκατόν είκοσι έξι έτη μετά την εξέγερση του 1863, το 1989 αποσφραγίσθηκαν τα τελευταία έξι εδάφια του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η γνώση που αποσφραγίσθηκε πρώτη κατά το έτος εκείνο ήταν η αναγνώριση των γραμμών μεταρρυθμίσεως της ιερής ιστορίας, καθώς και η αποκάλυψη ότι όλες ήσαν παράλληλες η μία προς την άλλη. Έπειτα, το 1992, το φως των τελευταίων έξι εδαφίων άρχισε να εκδιπλώνεται. Οι πρώτες δημόσιες παρουσιάσεις αυτών των αληθειών έγιναν το 1994, και το θέμα ήταν οι γραμμές μεταρρυθμίσεως. Το 1996 εκδόθηκε ένα περιοδικό με τίτλο *The Time of the End*, το οποίο προσδιόριζε τα τελευταία έξι εδάφια του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Το 1996 ήταν το έτος κατά το οποίο το μήνυμα έλαβε επίσημη μορφή, πράγμα που αποτελεί ορόσημο το οποίο παραλληλίζεται με την επίσημη διατύπωση του μηνύματος του William Miller το 1831. Το μήνυμα του Miller ήταν η αναγγελία του ανοίγματος της κρίσεως, και οι τελευταίοι έξι στίχοι του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ ήταν η αναγγελία του κλεισίματος της κρίσεως. Το θέμα του μηνύματος του Miller ήταν ο προφητικός χρόνος, όπως αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή. Το θέμα των τελευταίων έξι στίχων του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ ήταν η σύγχρονη Ρώμη (ο πλαστός βασιλεύς του βορρά). Η μεθοδολογία που αποκαλύφθηκε στον Miller ήταν οι 14 Κανόνες του περί Προφητικής Ερμηνείας. Η μεθοδολογία που αποκαλύφθηκε το 1989 ήταν η «γραμμή επί γραμμής» των μεταρρυθμιστικών κινημάτων.

Το έργο του Μίλλερ περιλάμβανε την εγκαθίδρυση του Λόγου του Θεού ως αυθεντίας, σε αντίθεση προς τις παπικές παραδόσεις και συνήθειες που είχαν ισχύσει στον κόσμο επί χίλια διακόσια εξήντα έτη. Για τον λόγο αυτόν, το μήνυμα του Μίλλερ δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1831 (τυποποιώντας έτσι επισήμως το μήνυμα του Μίλλερ), ακριβώς διακόσια είκοσι έτη μετά την έκδοση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου. Το έργο του *Future for America* ήταν ο προσδιορισμός του ρόλου των Ηνωμένων Πολιτειών στην ίαση του θανατηφόρου τραύματος του παπισμού κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Για τον λόγο αυτόν, το περιοδικό *The Time of the End* δημοσιεύθηκε το 1996 (τυποποιώντας έτσι επισήμως το μήνυμα), ακριβώς διακόσια είκοσι έτη μετά την έναρξη των Ηνωμένων Πολιτειών το 1776.

Η αναγνώριση των διακοσίων είκοσι ετών, τα οποία συνέδεαν το θέμα κάθε μεταρρυθμιστικού κινήματος με ένα ιστορικό σημείο αναφοράς, δεν έγινε αντιληπτή παρά πολύ μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001· διότι μόνον όταν το τρίτο αλίμονο έφθασε κατά την ημερομηνία εκείνη, ο Κύριος οδήγησε τον λαό Του πίσω στις αρχαίες τρίβους του Ιερεμία, κεφάλαιο έκτο, εδάφια δεκαέξι και δεκαεπτά. Εκεί ήταν που το φως των «επτά καιρών» ανακαλύφθηκε εκ νέου, και καθώς το φως εκείνο αναπτυσσόταν, έγινε φανερό ότι το διακόσια είκοσι είναι ο αριθμός που συνδέει το Δανιήλ η', εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. Στο εδάφιο δεκατρία προσδιορίζεται το

όραμα «chazon» της προφητικής ιστορίας, και στο εδάφιο δεκατέσσερα προσδιορίζεται το όραμα «mareh» της «εμφανίσεως». Η σύνδεση μεταξύ αυτών των δύο εδαφίων είναι εκείνο που ο Γαβριήλ ήλθε να διδάξει στον Δανιήλ, και ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες, ο οποίος κατανοεί τη σύνδεση μεταξύ αυτών των δύο οραμάτων.

Το όραμα του δεκάτου τρίτου εδαφίου αντιπροσωπεύει τους «επτά καιρούς» (δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη), και το όραμα του δεκάτου τετάρτου εδαφίου αντιπροσωπεύει τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες (έτη). Οι «επτά καιροί» εναντίον του νοτίου βασιλείου του Ιούδα, το οποίο αντιπροσωπεύει τον Ιούδα, την Ιερουσαλήμ και το αγιαστήριο, άρχισαν το 677 π.Χ., και τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη που προσδιορίζουν την αποκατάσταση της Ιερουσαλήμ και του αγιαστηρίου άρχισαν το 457 π.Χ.

Διακόσια είκοσι έτη συνδέουν αυτά τα δύο οράματα μεταξύ τους, και ο αριθμός διακόσια είκοσι αναγνωρίσθηκε ως σύμβολο της συνδέσεως μεταξύ της καταπατήσεως του στρατεύματος και του αγιαστηρίου από τις ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού και του παπισμού, πράγμα το οποίο παρίσταται ως διασκορπισμός και αγανάκτησις του Θεού. Τα διακόσια είκοσι έτη συνέδεσαν το όραμα του σατανικού έργου της καταπατήσεως του αγιαστηρίου με το όραμα του θεοσεβούς έργου της αποκαταστάσεως του αυτού ναού. Τα διακόσια είκοσι έτη, λοιπόν, είναι σύμβολο που αντιπροσωπεύει μία ιερά σύνδεση.

Καθώς ακριβώς το Μιλλεριτικό κίνημα έληξε κατά την ανταρσία του 1863, και κατόπιν, εκατόν είκοσι έξι έτη αργότερα, έφθασε το κίνημα του τρίτου αγγέλου, τονίζοντας έτσι ότι τα δύο κινήματα συνδέονταν με τον συμβολισμό των «επτά καιρών» (εκατόν είκοσι έξι), οι διακόσιες είκοσι έτη συνέδεαν την εγκαθίδρυση από τον Μίλλερ του αγγέλματος της Βίβλου το 1831 με την έκδοση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου το 1611· κατά τον ίδιο τρόπο, η ίδια αυτή χρονική περίοδος συνέδεε το Future for America με την απαρχή της Αμερικής, καθώς προσδιόριζε το τέλος της Αμερικής.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Άγγελος τής Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως εις τὸν ναόν, τὸν ὅποιον εἶχε ἀνοικοδομήσει μέσα σε σαράντα ἔξι ἔτη, ἀπὸ τὸ 1798, τὸ τέλος τῆς πρώτης ἀγανακτήσεως, ἕως τὸ 1844, τὸ τέλος τῆς τελευταίας ἀγανακτήσεως. Ἡ εἴσοδος Του εἰς τὸν ναὸν εἶχε προηγηθεῖ ἀπὸ τὴν ἔκχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸ κίνημα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου, ἡ ὁποία εἶχε προεικονισθεῖ ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα. Αὐτοὶ οἱ δύο μάρτυρες ἐδραίωνουν ὅτι, ὅταν τὸ κίνημα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου ἐπαναληφθεῖ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὁ Χριστὸς θὰ ἔχει ἀνοικοδομήσει τὸν ναὸν τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Τὰ δύο κινήματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκπληροῦται ἡ Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων, εἶναι παράλληλα μεταξύ τους.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήσαν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά το γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Η ιστορία των Μιλλεριτών (το κίνημα του πρώτου αγγέλου) αντιπροσωπεύει μια κλιμακούμενη εκδήλωση της δύναμης του Θεού, η οποία άρχισε όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε το 1798. Η δύναμη αυξήθηκε όταν ο άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840. Έπειτα ήλθε η πρώτη απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844, και τελικώς οδήγησε στην έκχυση του Αγίου Πνεύματος στη συγκέντρωση κατασκήνωσης του Έξετερ, η οποία άρχισε στις 12 Αυγούστου 1844 και συνέχισε να εξαπλώνεται σαν παλιρροϊκό κύμα επάνω στη γη έως τις 22 Οκτωβρίου 1844.

Η ιστορία του Future for America (του κινήματος του τρίτου αγγέλου) αντιπροσωπεύει μια κλιμακούμενη εκδήλωση της δύναμης του Θεού, η οποία άρχισε όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε το 1989. Η δύναμη αυξήθηκε όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Έπειτα ήλθε η πρώτη απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, η οποία τελικώς θα οδηγήσει στην έκχυση του Αγίου Πνεύματος, που θα συνεχίσει να εξαπλώνεται σαν πυρκαγιά επάνω στη γη έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, εκπληρώθηκαν αρκετές προφητείες, προσδιορίζοντας έτσι ότι, κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, αρκετές προφητείες θα εκπληρωθούν και πάλι. Μία από αυτές τις προφητείες είναι η καθυστέρηση του οράματος, όπως παριστάνεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ προσδιόρισε την εμπειρία τόσο του κινήματος του πρώτου όσο και του τρίτου αγγέλου. Αμφότερα τα κινήματα έρχονται αντιμέτωπα με μια διαμάχη περί της ορθής βιβλικής μεθοδολογίας, η οποία διεξάγεται μεταξύ εκείνων των εκπροσώπων του κινήματος και του προτέρου εκλεκτού λαού, ο οποίος παραθεωρείται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της διαμάχης.

Το μήνυμα που έπρεπε να υπερασπισθούν οι φύλακες της ιστορίας του πρώτου αγγέλου ήταν ο προσδιορισμός των αληθειών (τα κοσμήματα του Μίλλερ), οι οποίες τελικώς απεικονίστηκαν επάνω στους δύο ιερούς χάρτες του 1843 και του 1850. Κατά τη διαδικασία της αντιπαραθέσεως θα υπήρχε μία απογοήτευση που επισήμανε έναν διαχωρισμό από τις δύο ανταγωνιστικές τάξεις, καθώς και μία κλήση προς βαθύτερο καθαγιασμό για τους πιστούς.

Τότε ο Αββακούμ προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ των δύο τάξεων που εμπλέκονται στη διαδικασία δοκιμής των θεμελιωδών αληθειών. Εκείνη η διαδικασία δοκιμής, η οποία περιλάμβανε τη διαμάχη μεταξύ των δύο τάξεων που εσίγησε στις 22 Οκτωβρίου 1844, έληξε ακριβώς εκεί όπου έληξε το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ.

Αλλ' ο Κύριος είναι εν τω αγίω ναώ αυτού· ας σιωπά ενώπιον αυτού πάσα η γη. Αββακούμ 2:20.

Ο Κύριος εισήλθε αιφνιδίως στον Μιλλεριτικό ναό Του, και τότε όλη η γη έπρεπε να σιωπά, διότι είχε φθάσει η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού και είχε αρχίσει η κρίση των νεκρών. Η προφητική ιστορία του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ έληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και ο Ιησούς πάντοτε ταυτοποιεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Η αρχή των δύο οράσεων των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών της καταπατήσεως του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, και της οράσεως της αποκαταστάσεως του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, άρχισαν μαζί, αλλά χωρίστηκαν από διακόσια είκοσι έτη, και όταν έληξαν, ταυτοποιήθηκαν ως

λήξαντα, στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, εδάφιο ΕΙΚΟΣΙ.

Κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής, αρκετές προφητείες θα εκπληρωθούν. Μία από αυτές τις προφητείες είναι η καθυστέρηση της οράσεως, όπως παρουσιάζεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ προσδιορίζει την εμπειρία τόσο του κινήματος του πρώτου όσο και του τρίτου αγγέλου. Αμφότερα τα κινήματα έρχονται αντιμέτωπα με μια διαμάχη σχετικά με την ορθή βιβλική μεθοδολογία, η οποία διεξάγεται μεταξύ εκείνων των εκπροσώπων του κινήματος και του πρώην εκλεκτού λαού, ο οποίος παραμερίζεται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της διαμάχης.

Το μήνυμα το οποίο καλούνται να υπερασπισθούν οι φύλακες της ιστορίας του τρίτου αγγέλου είναι ο προσδιορισμός των αληθειών (τα κοσμήματα του Μίλλερ), οι οποίες τελικώς παριστάνονται επάνω στους δύο ιερούς χάρτες του 1843 και του 1850. Κατά τη διαδικασία της αντιπαράθεσης υπήρξε μία απογοήτευση, η οποία σηματοδότησε έναν χωρισμό μεταξύ των δύο ανταγωνιστικών τάξεων, και μία κλήση προς βαθύτερο αγιασμό για τους πιστούς. Κατόπιν, ο Αββακούμ προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ των δύο τάξεων που εμπλέκονται στη δοκιμαστική διαδικασία των θεμελιωδών αληθειών. Εκείνη η δοκιμαστική διαδικασία, η οποία παριστάνεται από την αντιπαράθεση μεταξύ των δύο τάξεων, θα ολοκληρωθεί πλήρως με τον προσεχή νόμο της Κυριακής, ακριβώς εκεί όπου τελειώνει το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ.

Ὁ δὲ Κύριος εἶναι ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ αὐτοῦ· πᾶσα ἡ γῆ ἄς σιωπᾷ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἀββακούμ 2:20.

Ο Κύριος θα εισέλθει αιφνιδίως στον ναό των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, και τότε πάσα η γη θα σιωπήσει, διότι η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού θα φθάσει στην κρίση των ζώντων. Η προφητική ιστορία του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ λήγει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και ο Ιησούς πάντοτε ταυτίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Η κρίση των ζώντων άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αλλά η κρίση είναι μία διαδικασία. Η διαδικασία αυτή αρχίζει από τον οίκο του Θεού, και έπειτα φθάνει σε σημείο όπου η κρίση έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι έξω από τον οίκο του Θεού. Όταν κατεδαφίστηκαν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης, άρχισε η κρίση που παριστάνεται από τον σφραγίζοντα άγγελο, ο οποίος διέρχεται μέσω της Ιερουσαλήμ και θέτει σημείο επάνω σε εκείνους που στενάζουν και βοούν εξαιτίας των βδελυγμάτων που γίνονται μέσα στην εκκλησία, καθώς και των βδελυγμάτων που γίνονται στη γη. Κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής, ο Χριστός θα έχει ολοκληρώσει το έργο της ανεγέρσεως του ναού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και οι εξολοθρευτικοί άγγελοι θα επιφέρουν κρίση επάνω στην Ιερουσαλήμ.

Τότε οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες υψώνονται ως σημαία, και αρχίζει η κρίση των ζώντων για το άλλο ποίμνιο, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τον Εδώμ, τον Μωάβ και τους προκρίτους των υιών του Αμμών στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 41.

Είτε εξετάζει κανείς το Μιλλεριτικό κίνημα του πρώτου αγγέλου είτε το ισχυρό κίνημα του τρίτου αγγέλου, η πλήρης ιστορία του μεταρρυθμιστικού κινήματος αντιπροσωπεύει μια κλιμακούμενη αποκάλυψη της αλήθειας, η οποία κορυφώνεται με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Η έκχυση

του Αγίου Πνεύματος αποτελεί το επίκεντρο των προφητειών των εσχάτων ημερών. Γι' αυτό οι μωρές παρθένες δεν έχουν έλαιο, ενώ οι φρόνιμες έχουν. Το έλαιο είναι η βροχή.

Λέγουν: Εάν άνθρωπος αποπέμψη την γυναίκα αυτού, και εκείνη φύγη απ' αυτού και γίνη άλλου ανδρός, μήπως θέλει επιστρέψει πάλιν προς αυτήν; δεν θέλει η γη εκείνη βεβηλωθή μεγάλως; συ όμως επόρνεισας μετά πολλών εραστών· όμως επίστρεψον πάλιν προς εμέ, λέγει ο Κύριος. Ύψωσον τους οφθαλμούς σου προς τους υψηλούς τόπους, και ιδέ πού δεν επλαγιάσας. Εκάθησο δι' αυτούς επί των οδών, ως ο Άραψ εν τη ερήμω· και εμόλυνας την γην με τας πορνείας σου και με την κακίαν σου. Διά τούτο αι βροχαί εστερήθησαν, και δεν έγινεν όψιμος βροχή· και είχες μέτωπον πόρνης, ηρηθήης να αισχυνθής. Δεν θέλεις κράζει προς εμέ από του νυν, Πατήρ μου, συ είσαι ο οδηγός της νεότητός μου; Ιερεμίας 3:1-4.

Στο χωρίο αυτό (και όλοι οι προφήτες ομιλούν περί των εσχάτων ημερών), ο Θεός προσδιορίζει ότι ο λαός Του επόρνεισε, έως του σημείου ώστε να έχει μέτωπο πόρνης. Η πόρνη των εσχάτων ημερών είναι η παπική εξουσία, και το μέτωπο αντιπροσωπεύει μια εκούσια απόφαση. Ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών είναι πονηρός, αλλά ο Θεός προσφέρει μία τελική κλήση, μολονότι έχουν φθάσει σε σημείο όπου έχουν καταλήξει στην ίδια απόφαση με την πόρνη. Έχουν αναπτύξει έναν χαρακτήρα που αντιπροσωπεύεται από την τέταρτη γενεά, όπου είναι προετοιμασμένοι να προσκυνήσουν τον ήλιο, όπως αυτό αντιπροσωπεύεται στην τέταρτη γενεά του ογδόου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ.

«Έχει έλθει ο καιρός ώστε το αληθινό φως να λάμπει εν μέσω ηθικού σκότους. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου έχει αποσταλεί προς τον κόσμο, προειδοποιώντας τους ανθρώπους να μη λάβουν το χάραγμα του θηρίου ή της εικόνας αυτού στα μέτωπά τους ή στα χέρια τους. Το να λάβει κανείς αυτό το χάραγμα σημαίνει να καταλήξει στην ίδια απόφαση όπως το θηρίο και να υποστηρίξει τις ίδιες ιδέες, σε άμεση αντίθεση προς τον λόγο του Θεού. Για όλους όσους λαμβάνουν αυτό το χάραγμα, ο Θεός λέγει: “Και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού, του κεκερασμένου ανόθευτου εν τω ποτηριώ της οργής αυτού· και θέλει βασανισθή εν πυρί και θείω ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον του Αρνίου.”» Review and Herald, 13 Ιουλίου 1897.

Ο Ιερεμίας ταυτοποιεί τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών ως ήδη φέροντα το μέτωπο της πόρνης. Βρίσκονται στο χείλος του να λάβουν το χάραγμα του θηρίου, διότι είναι «ασεβείς». Στο χωρίο που μόλις παρατέθηκε, η Αδελφή Ουάιτ συνεχίζει:

«Εάν το φως της αλήθειας σας έχει παρουσιασθεί, αποκαλύπτοντάς σας το Σάββατο της τετάρτης εντολής και δείχνοντας ότι δεν υπάρχει κανένα θεμέλιο στον λόγο του Θεού για την τήρηση της Κυριακής, και όμως εξακολουθείτε να προσκολλάσθε στο ψευδές σάββατο, αρνούμενοι να αγιάζετε το Σάββατο, το οποίο ο Θεός ονομάζει “η αγία ημέρα Μου”, τότε λαμβάνετε το χάραγμα του θηρίου. Πότε συμβαίνει αυτό;—Όταν υπακούετε στο διάταγμα που σας διατάσσει να παύσετε από την εργασία την Κυριακή και να λατρεύσετε τον Θεό, ενώ γνωρίζετε ότι δεν υπάρχει ούτε μία λέξη στη Βίβλο που να δείχνει ότι η Κυριακή είναι κάτι άλλο παρά μία κοινή εργάσιμη ημέρα, συναινείτε να λάβετε το χάραγμα του θηρίου και αρνείστε τη σφραγίδα του Θεού. Εάν λάβουμε αυτό το χάραγμα στα μέτωπά μας ή στα χέρια μας, οι κρίσεις που έχουν εξαγγελθεί εναντίον των απειθούντων πρέπει να επέλθουν επάνω

μας. Αλλά η σφραγίδα του ζώντος Θεού τίθεται επάνω σε εκείνους που τηρούν ευσυνειδήτως το Σάββατο του Κυρίου.»

«Και είδεν ὁ Θεὸς ὅτι ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου ἐπληθύνθη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅτι πᾶς λογισμὸς τῶν διανοιῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἦτο μόνον κακία πάσας τὰς ἡμέρας... Ἡ δὲ γῆ ἐφθάρη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας... Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Νῶε, Ἔλθεν ἐνώπιόν μου τὸ τέλος πάσης σαρκός· διότι ἡ γῆ ἐνεπλήσθη ἀδικίας δι’ αὐτούς· καὶ ἰδοὺ, θέλω ἀπολέσει αὐτούς μετὰ τῆς γῆς.» Ἔπρεπε νὰ ἐξολοθρευθοῦν, διότι εἶχαν μολύνει τὴ γῆ, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε γιὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνει λαὸς δίκαιος.

«Καθὼς ἐγίνε κατὰ τις ἡμέρες τοῦ Νῶε», δήλωσε ὁ Χριστός, «ἔτσι θα εἶναι καὶ κατὰ τις ἡμέρες τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ δὲν εἶναι ἔτσι; Ὅποιος κοιτάζει τις καθημερινές εφημερίδες μπορεῖ νὰ δεῖ ἕναν μακρὸ κατάλογο ἐγκλημάτων—μέθη, κλοπὴ, ληστεία, υπεξαίρεση, φόνο. Μερικὲς φορές ολόκληρες οἰκογένειες δολοφονοῦνται, ὥστε νὰ ικανοποιηθοῦν οἱ ἐπιθυμίες κάποιου ἀνθρώπου νὰ ἀποκτήσει χρήματα ἢ ἀγαθὰ ποὺ δὲν του ἀνήκουν. Ὁ κόσμος πράγματι γίνεται ὅπως ἦταν στὶς ἡμέρες τοῦ Νῶε, ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώποι περιφρονοῦν ἀνοιχτὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ». *Review and Herald*, July 13, 1897.

Ὁ Ἰερεμίας προσδιορίζει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ προσκυνήσει τὸν ἥλιο, καὶ ὅταν τὸ πράττει αὐτό, δηλώνει ὅτι «αἱ βροχαὶ συνεκρατήθησαν, καὶ ὀψιμος βροχὴ δὲν υπήρξεν· καὶ εἶχες μέτωπον πόρνῆς, ἡρνήθης νὰ αἰσχυρθῆς». Οἱ «πονηροὶ» τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὶς ἐσχάτες ἡμέρες δὲν λαμβάνουν ὀψιμη βροχὴ καὶ ἀρνοῦνται νὰ αἰσχυρθοῦν, διότι οἱ διαλογισμοὶ τοὺς ἐγίναν διαρκῶς πονηροὶ, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Νῶε, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς θαλάμους τῶν εἰκόνων στο δεῦτερο βδέλυγμα τοῦ οἰδοῦ κεφαλαίου τοῦ Ἰεζεκιήλ.

Ὁ Ἰερεμίας κατευθύνει τοὺς ἀδιάντροπα ἀσεβεῖς ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ στὶς ἐσχάτες ἡμέρες νὰ «κράξουν» ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν «καιρὸ» πρὸς «τὸν ὁδηγὸ» τῆς «νεότητάς» τοὺς. Ὁ ὁδηγὸς τῆς νεότητος τοῦ Ἀντβεντισμοῦ ἦταν οἱ δύο πινακίδες τοῦ Ἀββακούμ καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ παρίστανται ἐπ’ αὐτῶν. Ἡ μόνη ἐλπίδα νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν ἀσεβότητα ποὺ πρόκειται νὰ ἐπιφέρει αἰώνιο θάνατο ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὶς ἐσχάτες ἡμέρες εἶναι νὰ κράξουν πρὸς τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος υπήρξε ὁ ὁδηγὸς στὴν ἀρχή, ἡ ὁποία ἐφθασε στὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» τὸ 1798.

Τὸ ζήτημα στὴν ἱστορία τοῦ πρώτου ἢ τοῦ τρίτου ἀγγέλου εἶναι ἀν λαμβάνετε ἢ δὲν λαμβάνετε τὴν ὀψιμη βροχὴ. Ἡ ὀψιμη βροχὴ ἀρχισε ὅταν τὰ ἔθνη ὀργίσθησαν στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001.

«Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ἐνῶ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας θα πλησιάζει στο τέλος τοῦ, θλίψη θα ἐρχεται ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ τὰ ἔθνη θα ὀργίζονται, ὅμως θα συγκρατοῦνται ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζουν τὸ ἔργο τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἡ “ὀψιμη βροχὴ”, ἢ ἀναζωογόνηση ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, θα ἐλθεῖ, γιὰ νὰ δώσει δύναμη στὴ δυνατὴ φωνὴ τοῦ τρίτου ἀγγέλου καὶ νὰ προετοιμάσει τοὺς ἀγίους νὰ σταθοῦν στὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία θα ἐκχυθοῦν οἱ ἐπτά τελευταῖες πληγές». *Early Writings*, 85.

Ἡ «ὀψιμη βροχὴ», ἡ ὁποία ταυτίζεται ἐπίσης ὡς «ἡ ἀναζωογόνηση», ἀρχισε ὅταν τὰ ἔθνη ὀργίσθησαν, καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον «τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας» ἀρχισε νὰ κλείνει. Οἱ τέσσερις ἀγγελοὶ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπτά συγκρατοῦν τοὺς τέσσερις ἀνέμους, ἐνῶ ἐπιτελεῖται τὸ

σφράγισμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ εκείνο το έργο παριστάνεται με αγγέλους που θέτουν σημείο επάνω σε εκείνους οι οποίοι στενάζουν και βοούν εξαιτίας των βδελυγμάτων που γίνονται στην Ιερουσαλήμ. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι άγγελοι άρχισαν το τελικό έργο της θέσεως σημείου επάνω στα μέτωπα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Το καταληκτικό έργο του τρίτου αγγέλου επιτελείται κατά την έκχυση της όψιμης βροχής, η οποία είναι επίσης «η αναψυχή», η οποία είναι ένα μήνυμα.

Πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν· Τοῦτο εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, μεθ’ ἧς δύνασθε νὰ ἀναπαύσητε τὸν κεκοπιασμένον· καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀναζωογόνησις· ἀλλ’ οὐκ ἠθέλησαν νὰ ἀκούσουν. Ἡσαΐας 28:12.

Το μήνυμα που αρνούνται να ακούσουν στον Ησαΐα είναι το μήνυμα που μεταδίδεται με ψελλίζουσες γλώσσες και είναι το δοκιμαστικό μήνυμα που αντιπροσωπεύει τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμής».

Ἀλλ’ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦτο πρὸς αὐτοὺς πρόσταγμα ἐπὶ προστάγματος, πρόσταγμα ἐπὶ προστάγματος· γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς· ἐδῶ ὀλίγον καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διὰ νὰ υπάγῃσι καὶ νὰ πέσωσι πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ συντριφῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ συλληφῶσι. Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, σεις οἱ χλευασταὶ ἄνδρες, οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐπειδὴ εἶπατε, Ἐκάμαμεν συνθήκην με τὸν θάνατον, καὶ με τὸν ἄδην εἴμεθα ἐν συμφωνίᾳ· ὅταν ἡ πλημμυρούσα μᾶστιξ παρέλθῃ, δὲν θέλει ἔλθει εἰς ἡμᾶς· διότι ἐκάμαμεν τὸ ψεῦδος καταφύγιόν μας, καὶ ὑπὸ τὸ ψεῦδος ἐκρύβημεν εαυτούς. Ἡσαΐας 28:13–15.

Ο λόγος του Κυρίου, ο οποίος είναι το μήνυμα της αναπαύσεως και της αναζωογόνησεως (της όψιμης βροχής), που τους κάνει να «πορευθῶσι καὶ πέσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συντριβῶσι καὶ ἐμπλακῶσι καὶ λημφθῶσι», δίδεται «πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς χλευαστάς, τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ». Η Ιερουσαλήμ είναι ο τόπος όπου οι άγγελοι θέτουν το σημείο επάνω σε εκείνους που στενάζουν και βοούν, και οι πρεσβύτεροι άνδρες, οι οποίοι πρόδωσαν την εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί, είναι οι πρώτοι που πέφτουν.

«Το σημείο της λύτρωσης ἔχει τεθεῖ ἐπάνω σε εκείνους “που στενάζουν και βοούν για όλα τα βδελύγματα που γίνονται.” Τώρα ο άγγελος του θανάτου εξέρχεται, παριστώμενος στο όραμα του Ιεζεκιήλ από τους άνδρες με τα όπλα της σφαγής, προς τους οποίους δίδεται η εντολή: “Θανατώσατε ολοσχερώς γέροντες και νέους, παρθένες και μικρά παιδιά και γυναίκες· αλλά μη πλησιάσετε κανέναν άνθρωπο επάνω στον οποίον είναι το σημείο· και αρχίστε από το αγιαστήριό Μου.” Λέγει ο προφήτης: “Και άρχισαν από τους πρεσβυτέρους που ήσαν εμπρός από τον οίκο.” Ιεζεκιήλ 9:1–6. Το έργο της καταστροφής αρχίζει μεταξύ εκείνων που έχουν ομολογήσει ότι είναι οι πνευματικοί φύλακες του λαού. Οι ψευδεῖς φύλακες είναι οι πρώτοι που πέφτουν. Δεν υπάρχει κανείς για να λυπηθεί ή να φεισθεί. Άνδρες, γυναίκες, νεάνιδες και μικρά παιδιά αφανίζονται μαζί.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 656.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε την αύξηση της γνώσεως που ήλθε το 1989, στο επόμενο άρθρο.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάζει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που έλαβαν μεγάλο φως: “Δεν θλίβονται ούτε μένουν κατάπληκτοι εξαιτίας της ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” Ναι, “εξέλεξαν τας οδούς αυτών, και η ψυχή αυτών ευαρεστείται εις τα βδελύγματα αυτών. Και εγώ θέλω εκλέξει τας πλάνας αυτών και θέλω επιφέρει επ’ αυτούς εκείνα τα οποία φοβούνται· διότι όταν εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· όταν ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλά έπραξαν το κακόν ενώπιόν Μου και εξέλεξαν εκείνο εις το οποίον δεν ηυρεστήτην.” “Ο Θεός θέλει πέμψει εις αυτούς ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος,” επειδή “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσιν,” “αλλά ηυδόκησαν εις την αδικίαν.” Ησαΐας 66:3, 4· Β΄ Θεσσαλονικείς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την προσποίηση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός δέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα εργάζεστε κατά πολλά σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, είναι μεγάλη απάτη, γοητευτική πλάνη, που κυριεύει τους νούς όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια εκλαμβάνουν τη μορφή της ευσέβειας ως το πνεύμα και τη δύναμή της· όταν νομίζουν ότι είναι πλούσιοι και έχουν πλουτίσει και δεν έχουν ανάγκη από τίποτε, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη από τα πάντα.”» Testimonies, τόμος 8, 249, 250.